

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATAREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax: +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 383
din 19.09.2011**

Dosar nr.: 300/2011

Petiția nr.: 4916/24.08.2011

Petentă: Partida Romilor Pro Europa

Reclamat: C. C. primar municipiul Baia Mare

Obiect: Afirmații discriminatorii la adresa etniei rome. Lezarea dreptului la demnitate

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petentei

I.1.1. Partida Romilor Pro Europa, cu sediul în Victor Eftimiu, nr.1-3, sector 1, București.

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

I.2.1. C. C., cu domiciliul de corespondență la sediul Primăriei municipiului Baia Mare din str. Gheorghe Șincai, nr.37, Baia Mare, jud. Maramureș

II. Descrierea presupusei fapte de discriminare

2.1. Petenta susține că primarul municipiului Baia Mare a făcut afirmații cu caracter discriminatoriu la adresa etniei rome, afirmații publicate în articolul intitulat "Un candidat la Primăria Baia Mare declară război romilor", postat pe e site-ul ziuaveche.ro. Astfel, reclamatul definește comunitatea romă din Baia Mare ca fiind formată din cerșetători, oameni ai străzii și practicanți de prostituție, și de asemenea comițând o serie de furturi din "zone industriale, supermarketuri, portofele și de prin stațiile de autobuz".

III. Procedura de citare

3.1. În temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările

ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare.

3.2. Prin adresa cu nr. 4916 din 06.09.2011 a fost citată petenta. Prin adresa cu nr. 5153 din 06.09.2011 a fost citat reclamatul. Părțile au fost citate pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 15.09.2011. La termen părțile nu s-au prezentat.

IV. Susținerile părților

Susținerile petentei

4.1.1. Prin plângerea înregistrată cu nr. 4916 din 24.08.2011, petenta susține că primarul municipiului Baia Mare a făcut afirmații cu caracter discriminatoriu la adresa etniei rome, afirmații publicate în articolul intitulat "Un candidat la Primăria Baia Mare declară război romilor", postat pe e site-ul ziuaveche.ro. Astfel, reclamatul definește comunitatea romă din Baia Mare ca fiind formată din cerșetători, oameni ai străzii și practicanți de prostituție, și de asemenea comițând o serie de furturi din "zone industriale, supermarketuri, portofele și de prin stațiile de autobuz". *"Îi întâlnim pe platformele de gunoi, îi vedem cerșind, afișându-și malformațiile, îi vedem în zonele industriale furând ce se mai poate fura, prin supermarketuri, sustrăgând portofele, prin stațiile de autobuz, cu pungile de aurolac și pe drumurile de la ieșirea din localitate, prostitndu-se. Aceasta este imaginea comunității rome, în Baia Mare". "În cartier ar trebui să fie minim 500 de locuințe. Trebuie să existe o baie comună pentru spălarea romilor (...)"*.

4.1.2. Petenta arată că reclamatul a anunțat, în presa locală, că, după, ce va ajunge primar, va interna comunitatea romă într-un "cartier de containere metalice", unde va exista "o baie comună pentru spălarea romilor", care "trebuie să învețe să se spele". *"Românii din Baia Mare nu au nicio obligație de a tolera incapacitatea de adaptare a țiganilor. Oamenii ăștia trebuie să învețe să se spele și să muncească. Nu avem obligația de a le da locuințe sociale, după care unii iau șpagă . Sunt rușinea orașului"*.

4.1.3. În drept, petenta invocă prevederile art. 2 alin 1 și 5, art. 15 din O.G. nr. 137/2000, republicată.

Susținerile reclamatului

4.2.1. Reclamatul susține că titlul acestui material nu este stabilit de el, iar declarațiile sunt scoase din context.

Primul paragraf este o descriere a situației de fapt. Astfel, nu consideră că a lezat o comunitate de romi descriind ceea ce fiecare om poate observa la un prim contact cu comunitatea. Pentru a sprijini o comunitate de romi trebuie în primul rând să cunoști situația în care se găsește în acel moment. Nu trebuie ascuns faptul că ei sunt întâlniți pe platformele de gunoi, că îi vedem la cerșit, îi vedem încercând să găsească surse de susținere a traiului, chiar dacă acestea nu sunt

legale (furând de pe platformele industriale). Doar cunoscând în detaliu situația, poți interveni în sprijinul lor, iar această acțiune a demarat-o din prima săptămână de muncă în Primăria Baia Mare.

4.2.2. În ceea ce privește containerele metalice și baia publică, dorește construirea unui cartier cu locuințe sociale modulare, în care să fie incluse nu doar persoane de etnie romă, ci și români. Față de condițiile mizere în care trăiesc aceste categorii defavorizate, consideră că ideea construirii unui cartier de locuințe modulare poate însemna eventual o discriminare pozitivă față de ceilalți membri ai comunității care așteaptă de ani buni o locuință socială.

4.2.3. În momentul de față, la nivelul municipiului Baia Mare nu a fost luată nicio măsură discriminatorie, ci există situația de a realiza o strategie privind incluziunea persoanelor de etnie romă, incluziune atât din punct de vedere al locuirii, cât și al sănătății și al educației. Toate măsurile care vor fi luate se vor realiza ca urmare a informării și consultării comunității și a acceptului acesteia și nu va fi o măsură impusă.

4.2.4. Reclamatul mai susține că avem în față cercul marginalizării, în care lipsa educației este factorul principal al tuturor problemelor ulterioare. Neavând studii, nu poți ocupa un loc de muncă. Neavând un loc de muncă, nu ai asigurare și nu poți beneficia de o locuință salubră.

4.2.5. De asemenea, reclamatul mai susține că în momentul de față are 2 posibilități: fie să lase comunitățile să locuiască în aceste condiții mizere în care nivelul infrastructuralității să fie ridicat, sau să găsească varianta construirii unui cartier social în care toți să aibă beneficiile sociale prevăzute de lege, copiii să meargă la școală, iar adulții să aibă un loc de muncă și astfel să-și întrețină familia.

V. Motivele de fapt și de drept

5.1. Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare, precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, Colegiul analizează în strânsă legătură în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în primă instanță, elementele art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, cuprins în Capitolul I Principii și definiții al Ordonanței și, subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II Dispoziții Speciale, Secțiunea I-VI din Ordonanță. În măsura în care se reține întrunirea elementelor discriminării, așa cum este definită în art. 2, comportamentul în speță atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor contravenționale prevăzute și sancționate de către O.G. nr. 137/2000, republicată.

5.2. Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 828 din 16 februarie 2009 a reținut că în economia Ordonanței nr. 137/2000 dispozițiile articolului 2 care definesc formele de discriminare (n.n.) „sunt consecutive celor din articolul 1 alin.

(3), care prevăd cine este subiectul obligației de a respecta principiul egalității între cetățeni – garantat de art. 1 alin. (2) în exercitarea drepturilor constituționale ale cetățenilor: „Orice persoană juridică sau fizică are obligația să respecte principiile egalității și ale nediscriminării”. Din coroborarea aceluiași texte (art. 1-2) rezultă obiectul discriminării: titularii drepturilor constituționale enumerate în special în art. 1 alin. (2), îngrădiți ori împiedicați în exercițiul lor. Așadar, în limitele atribuțiilor sale legale, CNCD este obligat să soluționeze orice plângere întemeiată pe dispozițiile art. 2 din O.G. nr. 137/2000 prin stabilirea existenței celor trei elemente mai sus-menționate.

5.3. Din acest punct de vedere, Colegiul reține că petenta invocă vătămarea drepturilor unei comunități de persoane pe criteriul apartenenței etnice (etnia romă), în legătură cu demnitatea personală, corelativ prevederilor art. 2 alin.1 coroborat cu art.15 din O.G. nr. 137/2000 republicată. În opinia sa, declarațiile părții reclamante (dl. C. C., primar municipiul Baia Mare) discriminează direct pe criteriul etniei, aducând atingere demnității persoanelor de etnie romă din România, în special din municipiul Baia Mare. Declarațiile în speță constituie expresia unei politici discriminatorii la adresa unei întregi comunități. Prin expresiile: *”Îi întâlnim pe platformele de gunoi, îi vedem cerșind, afișându-și malformațiile, îi vedem în zonele industriale furând ce se mai poate fura, prin supermarketuri, sustrăgând portofele, prin stațiile de autobuz, cu pungile de aurolac și pe drumurile de la ieșirea din localitate, prostituindu-se. Trebuie să existe o baie comună pentru spălarea romilor (...). ”Oamenii ăștia trebuie să învețe să se spele și să muncească. Nu avem obligația de a le da locuințe sociale, după care unii iau șpagă . Sunt rușinea orașului”*, petenta consideră că reclamatul generalizează și cataloghează întreaga comunitate de romi ca fiind o comunitate formată din hoți, nespălați și prostituate.

5.4. Partea reclamată arată că primul paragraf din declarație este o descriere a situației de fapt. Astfel, nu consideră că a lezat o comunitate de romi descriind ceea ce fiecare om poate observa la un prim contact cu comunitatea. Acesta susține că pentru a sprijini o comunitate de romi trebuie în primul rând să cunoști situația în care se găsește în acel moment. Nu trebuie ascuns faptul că ei sunt întâlniți pe platformele de gunoi, că îi vedem la cerșit, îi vedem încercând să găsească surse de susținere a traiului, chiar dacă acestea nu sunt legale (furând de pe platformele industriale). Doar cunoscând în detaliu situația, poți interveni în sprijinul lor, iar această acțiune a demarat-o din prima săptămână de muncă în Primăria Baia Mare.

5.5. Colegiul reține că în cazul de față ne raportăm la libertatea de exprimare și corelativ la dreptul de a nu fi supus discriminării. Dreptul de a nu fi supus discriminării constituie unul dintre drepturile fundamentale într-o societate democratică, dreptul la egalitate constituind un drept cu aplicare imediată și nu progresivă având în vedere că discriminarea în sine este un afront adus demnității umane. Tratatul discriminatoriu are de cele mai multe ori ca scop sau ca efect umilirea, degradarea sau interferența cu demnitatea persoanei discriminate, în mod particular, dacă acest tratament se manifestă în public. Tratănd pe cineva mai puțin favorabil datorită unor criterii inerente sugerează în primul rând dispreț sau lipsă de respect față de personalitatea sa.

5.6. Pe de altă parte, dreptul la libertatea de exprimare este garantat în Constituția României, care prevede în art. 30 alin. (1) și (6) că "(1) Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile. Însa libertatea de exprimare, din perspectiva alin.1 al art. 30 trebuie coroborată cu alin.2 din art. 30 care prevede în mod expres că „(2) Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine.”

5.7. În cadrul sistemului instituțional regional de protecție a drepturilor omului, Convenția Europeană a Drepturilor Omului, ratificată de România prin Legea nr. 30 din 18 mai 1994, prevede în art.10 că: "orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare" însă precizează în mod expres limitele acestui drept în aliniatul 2 al aceluiași articol: "exercitarea acestor libertăți, (n.n.) libertatea de exprimare, de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații ori idei ce comportă îndatoriri și responsabilități, poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru ... protecția reputației sau a drepturilor altora."

5.8. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat, într-o formulă care este preluată aproape ca o clauză de stil în toată jurisprudența sa subsecventă în materie, că "**libertatea de exprimare, garantată de art.10 parag.1, constituie unul din fundamentele esențiale ale unei societăți democratice și una din condițiile primordiale ale progresului societății și împlinirilor personale.** Subiect al paragrafului 2 al Articolului 10, Libertatea de expresie include „**nu numai informațiile și ideile primite favorabil sau cu indiferență (de opinia publică) ori considerate inofensive, dar și pe acelea care offensează, șochează sau deranjează. Acestea sunt cerințele pluralismului, toleranței și spiritului deschis, fără de care nu există societate democratică.**" (CEDO, între altele, Lingens vs. Austria, Oberschlick vs. Austria, Sunday Times vs. U.K., Observer și Guardian vs. U.K., Castells vs. Spania, Thorgeirson vs. Islanda, Jersild vs. Danemarca, Goodwin vs. U.K., De Haes și Gijels vs. Belgia, Dalban vs. România).

5.9. Colegiul reține că personalitățile publice, în special cu funcții de conducere, au un rol esențial într-o societate democratică. Deși nu trebuie să depășească, între alte limite, și pe aceea a protecției reputației altora, este de datoria acestora să transmită informații și idei cu privire la toate chestiunile de interes public.

În acest sens, reținem un set de principii aplicabile în domeniu, elaborate de CEDO: exercitarea libertății de exprimare comportă obligații și responsabilități (**HANDYSIDE ÎMPOTRIVA REGATULUI UNIT**, nr. 5493/72, 7 decembrie 1976, § 49; **GLIMMERVEEN ȘI HAGENBEEK ÎMPOTRIVA OLANDEI**, 8348/78 și 8406/78, 11 octombrie 1979); toleranța și respectarea demnității umane constituie fundamentul democrației și societății pluraliste, prin urmare este necesar ca în societățile democratice să se sancționeze sau chiar să se prevină orice formă de expresii care diseminează, incită, promovează sau justifică ura bazată pe intoleranță, cu condiția ca orice formalitate, condiție, restricție sau amendă impusă să fie proporțională cu legitimitatea invocată (**GÜNDÜZ ÎMPOTRIVA TURCIEI**, nr. 35071/97, 4 decembrie 2003, § 40); abuzul cu libertatea de exprimare nu este combatibil cu

democrația și drepturile omului, încalcă drepturile altora (**WITZSCH împotriva GERMANIEI**, nr. 7485/03, 13 decembrie 2005); anumite expresii concrete reprezintă un limbaj al urii, care pot insulta indivizi sau grupuri de persoane, iar aceste expresii nu se bucură de protecția articolului 10 al **Convenției (JERSILD împotriva DANEMARCEI** [Marea Cameră], nr. 15890/89, 23 septembrie 1994, § 35; **GÜNDÜZ împotriva TURCIEI**, nr. 35071/97, 4 decembrie 2003, § 41); atacurile vehemente împotriva grupurilor religioase sau etnice sunt incompatibile cu valorile proclamate și garantate de Convenție, și anume toleranța, pacea socială și nediscriminarea (**NORWOOD împotriva REGATULUI UNIT**, nr. 23131/03, 16 noiembrie 2004, **IVANOV împotriva RUSIEI**, nr. 35222/04, 20 februarie 2007);

5.10. Subiectul de interes public a fost definit în jurisprudența de contencios european drept orice „**chestiune care afectează viața comunității**” (CEDO, cauza *Lingens vs. Austria*). Interesul public nu se rezumă la chestiunile politice, ci le include și pe cele sociale sau de alt gen care privesc comunitatea. „Nu există nici un precedent juridic pentru a distinge... între discuția politică și discuția asupra altor subiecte de interes public” (Decizia CEDO, cauza *Thorgeirson vs. Islanda*).

5.11. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a fundamentat necesitatea protejării libertății de exprimare în primul rând pe valoarea pe care aceasta o reprezintă ca mijloc pentru a asigura buna funcționare a unei societăți democratice. În acest sens, atunci când este pusă în discuție libertatea discursului „politic” înțeles în sensul cel mai larg, marja de apreciere a autorităților este foarte redusă.

5.12. În reținerea acestei marje de apreciere a autorităților cu privire la libertatea de exprimare sunt luate în considerare și elemente legate de calitatea specifică pe care o poate avea autorul discursului (ziarist, politician membru al opoziției, funcționar public etc) sau persoana lezată (politician, funcționar public, magistrat, persoană privată etc.) precum și mijlocul prin care a fost difuzat mesajul (presa scrisă, televiziune, radio etc.). Astfel în cazul autorului, care este ziarist sau politician membru al opoziției și care își exprimă ideile și opiniile cu privire la aspecte politice, politicieni, funcționari publici etc, marja de apreciere este restrânsă iar protecția libertății de exprimare este maximă. În cazul autorului, funcționar public sau persoană privată care își exprimă opinia sau ideile cu privire la aspecte ce privesc o altă persoană privată, marja de apreciere este întinsă și protecția libertății de exprimare este restrânsă.

5.13. Raportându-ne la aspectele care fac obiectul petiției deduse soluționării, Colegiul constată că acestea vizează conținutul unui articol intitulat “Un candidat la Primăria Baia Mare declară război romilor”, postat pe e site-ul *ziuaveche.ro.*, în data de 28.03.2011, în opinia petentei, aducând atingere dreptului la demnitate personală, pe considerentul apartenenței etnice, în speță la etnia romă. Astfel, reținem că partea reclamată definește comunitatea romă din Baia Mare ca fiind formată din cerșetători, oameni ai străzii și practicanți de prostituție, și de asemenea comițând o serie de furturi din “zone industriale, supermarketuri, portofele și de prin stațiile de autobuz”.

5.14. Colegiul trebuie deci să țină seama de un element deosebit de important: rolul esențial jucat de personalitățile publice într-o societate democratică.

5.15. Colegiul reține că declarațiile prezintă publicului un fapt social, ce reprezintă, în esență, o informație de interes la nivelul unei comunități locale, însă dincolo de un fapt determinat declarațiile se întrepătrund cu o opinie care își fundamentează propriile justificări pe argumente care lasă loc de interpretare, situându-ne la limita dintre interferența libertății de exprimare și a dreptului la demnitate umană a unor persoane (Ioana Pop, membru Colegiu director, nu este de acord că declarațiile s-au situat la limita dintre libertatea de exprimare și dreptul la demnitatea umană și

arată următoarele: a) libertatea de exprimare constituie unul din fundamentele esențiale ale societății democratice, și una dintre condițiile de bază ale progresului societății și ale autorealizării individuale (HANDYSIDE împotriva REGATULUI UNIT, nr. 5493/72, 7 decembrie 1976, § 49; GLIMMERVEEN și HAGENBEEK împotriva OLANDEI, 8348/78 și 8406/78, 11 octombrie 1979; LINGENS împotriva AUSTRIEI, nr. 9815/82, 8 iulie 1986, § 41; CASTELLS împotriva SPANIEI, nr. 11798/85, 23 aprilie 1992, § 42; OTTO-PREMIINGER-INSTITUTE împotriva AUSTRIEI, nr. 13470/87, 20 septembrie 1994, § 49; JERSILD împotriva DANEMARCEI [Marea Cameră], nr. 15890/89, 23 septembrie 1994, § 31; WINGROVE împotriva REGATULUI UNIT, nr. 19/1995/525/611, 25 noiembrie 1996, § 52; INCAL împotriva TURCIEI, nr. 41/1997/825/1031, 9 iunie 1998, § 46; FRESSOZ și ROIRE împotriva FRANȚEI [Marea Cameră], nr. 29183/95, 21 ianuarie 1999, § 45; CEYLAN împotriva TURCIEI [Marea Cameră], nr. 23556/94, 8 iulie 1999, § 74; ERDOĞDU și INCE împotriva TURCIEI, nr. 25067/94 și 25068/94, 8 iulie 1999, § 47; GERGER împotriva TURCIEI, nr. 24919/94, 8 iulie 1999, § 46; SÜREK și ÖZDEMİR împotriva TURCIEI, nr. 23927/94 și nr. 24277/94, 8 iulie 1999, § 57/i; SÜREK împotriva TURCIEI NR. 1, nr. 26682/95, 8 iulie 1999, § 58; SÜREK împotriva TURCIEI NR. 4, nr. 24762/94, 8 iulie 1999, § 54; OKÇUOĞLU împotriva TURCIEI, nr. 24246/94, 8 iulie 1999, § 43/i; ÖZTÜRK împotriva Turciei [Marea Cameră], nr. 22479/93, 28 septembrie 1999, § 64; NILSEN și JOHNSEN împotriva NORVEGIEI [Marea Cameră], nr. 23118/93, 25 noiembrie 1999, § 43; ŞENER împotriva TURCIEI, nr. 26680/95, 18 iulie 2000, § 39; KARKIN împotriva TURCIEI, nr. 43928/98, 23 septembrie 2003, § 27; ERDOĞDU împotriva TURCIEI, nr. 25723/94, 15 iunie 2000, § 52; ŞENER împotriva TURCIEI, nr. 26680/95, 18 iulie 2000, § 39; İBRAHİM AKSOY împotriva TURCIEI, nr. 28635/95, 30171/96 și 34535/97, 10 octombrie 2000, § 51; E.K. împotriva TURCIEI, nr. 28496/95, 7 februarie 2002, § 69; GÜNDÜZ împotriva TURCIEI, nr. 35071/97, 4 decembrie 2003, § 37); b) libertatea de exprimare nu vizează doar informațiile sau ideile primite favorabil sau considerate a fi inofensive sau indiferente, ci și cele care offensează, șochează sau incomodează statul sau orice parte a populației; acestea sunt cerințele pluralismului, toleranței și înțelegerii, fără de care nu poate exista o societate democratică; libertatea de exprimare are și excepții, dar care trebuie interpretate în mod strict, iar necesitatea oricărei restrângerii trebuie stabilite în mod convingător (HANDYSIDE împotriva REGATULUI UNIT, nr. 5493/72, 7 decembrie 1976, § 49; GLIMMERVEEN și HAGENBEEK împotriva OLANDEI, 8348/78 și 8406/78, 11 octombrie 1979; CASTELLS împotriva SPANIEI, nr. 11798/85, 23 aprilie 1992, § 42; OTTO-PREMIINGER-INSTITUTE împotriva AUSTRIEI, nr. 13470/87, 20 septembrie 1994, § 49; INCAL împotriva TURCIEI, nr. 41/1997/825/1031, 9 iunie 1998, § 46; FRESSOZ și ROIRE împotriva FRANȚEI [Marea Cameră], nr. 29183/95, 21 ianuarie 1999, § 45; CEYLAN împotriva TURCIEI [Marea Cameră], nr. 23556/94, 8 iulie 1999, § 74; ERDOĞDU și INCE împotriva TURCIEI, nr. 25067/94 și 25068/94, 8 iulie 1999, § 47; GERGER împotriva TURCIEI, nr. 24919/94, 8 iulie 1999, § 46; SÜREK și ÖZDEMİR împotriva TURCIEI, nr. 23927/94 și nr. 24277/94, 8 iulie 1999, § 57/ii; OKÇUOĞLU împotriva TURCIEI, nr. 24246/94, 8 iulie 1999, § 43/i; ÖZTÜRK împotriva Turciei [Marea Cameră], nr. 22479/93, 28 septembrie 1999, § 64; NILSEN și JOHNSEN împotriva NORVEGIEI [Marea Cameră], nr. 23118/93, 25 noiembrie 1999, § 43; ERDOĞDU împotriva TURCIEI, nr. 25723/94, 15 iunie 2000, § 52; ŞENER împotriva TURCIEI, nr. 26680/95, 18 iulie 2000, § 39; ŞENER împotriva TURCIEI, nr. 26680/95, 18 iulie 2000, § 39/i; E.K. împotriva TURCIEI, nr. 28496/95, 7 februarie 2002, § 69; KARKIN împotriva TURCIEI, nr. 43928/98, 23 septembrie 2003, § 27); c) exercitarea libertății de exprimare comportă obligații și responsabilități (HANDYSIDE împotriva REGATULUI UNIT, nr. 5493/72, 7 decembrie 1976, § 49; GLIMMERVEEN și HAGENBEEK împotriva OLANDEI, 8348/78 și 8406/78, 11 octombrie 1979); astfel, între altele, în contextul opiniilor religioase și credințelor este legitimat să se includă obligația de a evita pe cât se poate expresii care, în mod gratuit, offensează alții, profanează sau care reprezintă o ingerință în drepturile lor, care astfel nu contribuie la orice formă de dezbateră publică capabilă de a duce la un progres al relațiilor umane; statele au o marjă de apreciere când reglementează libertatea de exprimare în relație cu afirmații care offensează convingerile personale, în special cele morale sau religioase (OTTO-PREMIINGER-INSTITUTE împotriva AUSTRIEI, nr. 13470/87, 20 septembrie 1994, § 49; WINGROVE împotriva REGATULUI UNIT, nr. 19/1995/525/611, 25 noiembrie 1996, § 52; GÜNDÜZ împotriva TURCIEI, nr. 35071/97, 4 decembrie 2003, § 37);

5.16. Colegiul director constată că generalizarea utilizată de reclamat nu contribuie la nici o formă de dezbateră publică capabilă de a duce la un progres al relațiilor umane, ci offensează în mod gratuit o comunitate (cea romă). Această formă de expresie diseminează, incită, promovează ura bazată pe intoleranță, prin urmare trebuie sancționată. Manifestările antirome doar din ultimul secol arată că această comunitate este extrem de vulnerabilă devenind des ținta manifestărilor

xenofobe, iar studiile în domeniu relevă că stereotipurile adânc înrădăcinate în societate produc efecte grave

5.17. Având în vedere că declarația s-a făcut pentru presă, ajungând astfel la public, se poate constata că reclamatul a avut un comportament manifestat în public, de instigare la ură, vizând atingerea demnității, crearea unei atmosfere de intimidare, ostilă degradantă, umilitoare, îndreptat împotriva comunității romă din România, în special a comunității din municipiul Baia Mare .

Colegiul reține că, deși sunt probleme în zona respectivă, „discursul politic” a fost agresiv, iar prin generalizarea făcută ”romii fură, cerșecs, se prostituează...” se promovează stereotipuri care aduc atingere demnității unei întregi comunități.

De asemenea, Colegiul consideră că reclamatul trebuie să delimiteze întreaga comunitate romă de persoanele care săvârșesc infracțiuni, indiferent de etnie.

5.18. Mai trebuie precizat că raportat la dreptul de a nu fi supus discriminării, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că „o importanță specială trebuie acordată discriminării rasiale, și că în mod public a diferenția un grup de persoane sub aspectul tratamentului bazat pe rasă, poate constitui, în anumite circumstanțe, o formă specială de afront adusă demnității umane”.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință ,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Aspectele sesizate intră sub incidența prevederilor art. 2 alin.1 și 15 din O.G. nr. 137/2000 republicată;

2. Sancționarea părții reclamate cu avertisment, potrivit art. 26 alin.1 din Ordonanța de Guvern nr.137/2000 republicată privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare; 3. Clasarea dosarului;

4. Se va răspunde petentei în sensul celor hotărâte;

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicata și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – Membru

HALLER Istvan – Membru

JURA Cristian – Membru

POP Ioana Liana – Membru

VLAȘ Claudia Sorina – Membru

Data redactării 28.09.2011

Motivele de fapt și de drept redactate A.P., 2 exemp.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

